

The Rebbe Parshas Vayakhel

ויקהל חלק משיחות שבת-פרשת ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב
Part of the talks of Shabbat Parashat Vayakhel, 25th of Adar I, 5752

For several years, the Torah portions of Vayakhel and Pekudei are combined,	בקיבעות כמה וכמה שנים פרשיות ויקהל-פקודי הם מחברות,
and in the set order of this year, these portions are read separately.	ובקיבעות שנה-זו היא שפרשיות ויקהל פקודי הם פרשיות נפרדות.
The explanation of this concept in the service of man:	זבאור הענין בעבודת האדם:
The general purpose of man's service is, as our Sages state,	כללות עבודת האדם היא כמאמר חכמינו-ז"ל
"I was created to serve my Creator,"	"אני נבראתי לשמש את קוני",
and to influence all aspects of the world to serve their Creator.	"ולפעל גם בכל עניני העולם לשמש את קונם.
However, in this service, there are two modes,	אך בזה גופא ישנם ב' אפנים
which are alluded to in the names of the Torah portions Vayakhel-Pekudei:	והם מרמזים בשמות הפרשיות ויקהל-פקודי:
a) "Vayakhel"—revealing in all aspects of the world	א) ויקהל - שמגלה בכל עניני העולם
the general service (which transcends specifics)	(את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים
of "serving their Creator,"	"דלשמש את קונם",
thereby causing unity in all worldly matters,	ועל-ידי-זה פועל אחדות בכל עניני העולם,
and certainly among the Jewish people	ועל-אחת-כמה וכמה בבני-ישראל
through the idea of love and unity among Israel.	על-ידי הענין דאהבת ואחדות ישראל.
b) "Pekudei"—(following the general service that unifies all details),	ב) פקודי - (לאחרי העבודה הכללית המאחדת - את כל הפרטים
it reveals in each specific detail	הרי-הוא) מגלה בכל פרט ופרט
its unique contribution in its particular role	את החדוש המיוחד בענינו הפרטי
of serving its Creator.	לשמש את קונו.
This is the uniqueness of the set order of this year,	וזהו החדוש בקביעות שנה-זו
in which Parashat Vayakhel is read on its own in one week,	שקוראים פרשת ויקהל בשבוע בפני-עצמו

The Rebbe Parshas Vayakhel

ויקהל חלק משיחות שבת-פרשת ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב
Part of the talks of Shabbat Parashat Vayakhel, 25th of Adar I, 5752

and Parashat Pekudei is read separately in another week.	– ופרשת פקודי בשבוע בפני-עצמו
This emphasizes the completeness of the service of Vayakhel by itself—	שבזה -מדגש שישנה שלמות בעבודה דויקהל – בפני-עצמה
revealing the general unity within creation and within the Jewish people,	שמגלים את האחדות הכללית בהבריאה, ובבני-ישראל,
so that there is no need to wait until the specific service of Pekudei is revealed in every detail.	ולכן אין צריך לחכות עד שמגלה בכל פרט את העבודה דפקודי
This concept of unity can be connected to Parashat Shekalim, which is read today.	ויש לקשר זה (ענין האחדות) עם פרשת שקלים שקוראים היום:
It is well known that there is a question regarding the verse: "Twenty gerah is the shekel, half a shekel as a donation to Hashem."	ידועה השאלה במה-שכתוב עעשרים גרה השקל, "מחצית השקל תרומה לה",
Seemingly, it should have stated to give ten gerah. Why does the verse emphasize that one must specifically give half of twenty gerah?	ולכאורה הוה-לה למימר שיש לתן עשר גרה, ומדוע מדגיש הכתוב שצריך לתן דוקא מחצית מעשרים גרה?
The explanation is that the half-shekel represents the service of unity among the Jewish people.	והבאור בזה: מחצית השקל מורה על העבודה דאחדות ישראל.
This is why the Torah emphasizes that when a Jew is by himself, he is only a half,	ולכן מדגישים שכאשר יהודי נמצא בפני-עצמו, הרי-הוא רק מחצית,
and in order to become a "holy shekel," he must unite with another Jew, and ultimately, with all Jews.	ובכדי להיות שקל הקדש, עליו להתאחד עם יהודי שני, ועד להתאחד עם כל-אחד ואחד מבני-ישראל.
This is the fulfillment of the mitzvah "You shall love your fellow as yourself,"	וזהו קיום המצוה דואהבת לרעך כמוך,
where "your fellow" refers not only to one who is close to him, but even to a Jew who is distant.	שפרוש רעך הוא לא רק יהודי שנמצא קרוב אליו אלא אפלו יהודי שנמצא בקצו תבל.
The reason for this, as explained in Tanya by the Alter Rebbe, is that every Jew is "a literal part of G-d above."	והסבה לזה היא, כמו שכתב אדמו"ר הזקן בתניא, שכל אחד ואחד מבני-ישראל הוא חלק אלוקה ממעל ממש.
Just as when one grasps a part of an essence, he grasps the entire essence,	והרי העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלו,
so too, all Jews are one entity.	ואם כן הרי כל בני-ישראל הם מציאות אחת.

The Rebbe Parshas Vayakhel

ויקהל חלק משיחות שבת-פרשת ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב
Part of the talks of Shabbat Parashat Vayakhel, 25th of Adar I, 5752

Even when there is an undesirable matter in a fellow Jew,	ואפלו במקרה שיש לשלל אצל חברו ענין בלתי רצוי,
the most effective way to correct it is by influencing him with kindness and peace.	הרי הצורה הכי יעילה לפעול זאת הוא על-ידי שמשפיע עליו בדרך נעים ובדרכי שלום.
Before bringing unity (Vayakhel) into the world and among the Jewish people, one must first create unity (Vayakhel) between himself and his Creator.	והנה, כהקדמה לפעול את האחדות (ויקהל) בעולם ובבני-ישראל – יש להתחיל עם האחדות (ויקהל) בינו לבין קונו.
This is also one of the explanations of the verse: "Twenty gerah is the shekel, half a shekel as a donation to Hashem"—	וזוהו גם אחד מהבאורים במה שכתוב עשרים גרה – "השקל מחצית השקל תרומה לה
that every Jew is completely united with Hashem, to the extent that they are literally one.	שכל-אחד ואחד מבני-ישראל מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא בתכלית ועד שהם חד ממש.
Therefore, each Jew is only half, and Hashem (so to speak) is the other half.	ולכן כל-אחד ואחד מישראל הוא רק חצי והקדוש-ברוך-הוא הוא (כביכול) החצי השני.
Hashem, who manifests through the ten Sefirot, is like ten gerah,	ולכן הקדוש-ברוך-הוא – שנתלבש בעשר ספירות, – הוא כמו עשר גרה
and each Jew, who possesses ten soul faculties, is also ten.	וכל-אחד ואחד מישראל - הכלול מעשר כחות, הנפש – הוא עשר
Only through their unification do they become "twenty gerah"—the holy shekel.	ודוקא על-ידי אחדים יחד נעשים לעשרים גרה - שקל הקדוש.
The first thing a Jew does upon awakening is to say "Modeh Ani,"	ובאור הענין: הדבר הראשון שיהודי עושה מיד, "כשבוער משנתו אומר "מודה אני
which expresses his complete unity with Hashem.	שזה מורה על התאחדותו עם הקדוש-ברוך-הוא, בתכלית,
This is a general service that transcends the specific tasks of the day,	וזוהו עבודה כללית כפי שהוא לפני ולמעלה מפרטי, העבודות דמשך היום,
similar to the general unity of Vayakhel mentioned above.	(על-דרך העבודה הכללית דויקהל, כנזכר-לעיל).
This also explains why "Modeh Ani" begins with gratitude rather than "I am before You."	וזוהו גם הדיוק בהנטח "מודה אני לפניך", שמתחיל עם ענין ההודאה, ולא "אני לפניך".
Since a Jew's unity with Hashem is absolute, this is self-evident and does not need emphasis.	מכיון דזה שכל-אחד ואחד מבני-ישראל מאחד בתכלית ("אני לפניך") עם הקדוש-ברוך-הוא הרי זה דבר הפשוט,

The Rebbe Parshas Vayakhel

ויקהל חלק משיחות שבת-פרשת ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב
Part of the talks of Shabbat Parashat Vayakhel, 25th of Adar I, 5752

Therefore, the focus is placed on man's action—his gratitude to Hashem.	ואין צריך להדגיש זאת, ולכן מתחיל ומדגיש רק "עם העבודה שלו" – מודה.
Additionally, "upon awakening" includes what Rambam describes as awakening from worldly distractions.	ויש להוסיף, שמיד כשבעור משנתו – כולל גם מה-שכתב הרמב"ם "ישנים.. בהבלי הזמן" (לא-עלינו ולא-עליכם).
One must awaken from this too, recognizing that he is truly one with Hashem's essence,	שצריך להיות געור גם משנה זו, ותחלת העבודה, היא שידע שהוא חד מממש עם עצמות ומהות
since he is literally "a portion of G-d above."	שהרי הוא חלק אלוהה ממעל ממש.
All the above is emphasized even more when we see in recent years how the "Vayakhel" is happening in a literal sense—the ingathering of the exiles of the Jewish people from all over the world, as they ascend to the Holy Land.	כל הנזכר לעיל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איר שנגעשה ה"ויקהל" בפשטות – קבוצ גליות דבני-ישראל מכל העולם, שעולים לארץ-הקדש.
This aliyah is incomparable to those of previous generations.	והעליה היא באין-ערה להעליות שהיו פעם בדורות שלפני-זה.
[It is noteworthy that our Rebbes, the Nesi'im, did not reside in the Holy Land, nor even visit it. Even the journey of my father-in-law, the Rebbe, was due to his being prevented from visiting the graves of his ancestors in Rostov, Lubavitch, and similar places.]	ולהעיר שרבותינו נשיאינו לא היו בארץ-הקדש, ואפלו לא בבקור, וגם נסיעת כבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר היתה מפני שנמנע ממנו לבקר [בקרבי-אבות בראסטוב, וליובאוויטש וכיוצא-בזה].
Especially as we stand in a year whose acronym is "May it be a year of wonders in everything, from everything, with everything."	ובמיוחד בעמדתנו בשנה שהראשי תבות שלה ה'ה' "תהא שנת נפלאות בכל מכל כל".
The practical lesson from Parashat Shekalim is to increase in giving tzedakah.	ההוראה למעשה בפעל מפרשת שקלים: שיש להוסיף בנתינת הצדקה
In tzedakah, there are various levels: ma'aser (tithing), chomesh (one-fifth), and "all that a man has, he shall give for his soul."	שהרי בצדקה יש כמה דרגות: מעשר, חמש, "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו".
One should make a firm resolution about this even this Shabbat and begin implementing it, for example, by giving food and drink to others.	ולהחליט בזה עוד בשבת זו, וגם להתחיל בזה כגון על-ידי נתינת מאכל ומשקה וכיוצא-בזה.
There is also a lesson in the manner of giving from Parashat Shekalim:	וגם באפן הנתינה ישנה הוראה מפרשת שקלים
The half-shekel was given for communal sacrifices.	נתינת מחצית השקל היתה בשביל קרבנות צבור

The Rebbe

Parshas Vayakhel

ויקהל חלק משיחות שבת-פרשת ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב
Part of the talks of Shabbat Parashat Vayakhel, 25th of Adar I, 5752

The Alter Rebbe explains the verse "When a man from among you offers a sacrifice to Hashem"—	וַיְדוּעַ בְּאוֹר אֲדָמוֹ "ר־הִזְקֵן בְּפִרוּשׁ הַפְּסוּק "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַה',
that in order for a person to draw close to Hashem, he must offer "from himself"—giving his entire being to Hashem.	שְׂכַדִּי שֶׁהָאָדָם יִתְקַרֵּב לַה' הוּא שֶׁ"מִכֶּם קָרְבָן לַה'" — שְׁנוֹתֵן כָּל מִצִּיאוֹתָיו לַה'.
From this, we learn that giving tzedakah and acts of kindness must be done with all ten soul faculties.	וּמִזֶּה מוֹבֵנָה הַהוֹרָאָה לְמַעֲשֵׂה בְּפֶעַל, שְׁנִיתִינָה הַצְדָּקָה וּגְמִילוּת חֲסָדִים צְרִיכָה-לְהִיּוֹת בְּאֶפֶן שְׁמִמְכִּינִס בָּזָה כָּל עֶשֶׂר כּוֹחוֹת נַפְשׁוֹ,
In addition to the physical act of giving, one should think and speak about it as well.	שְׁנוֹסֵף לְהַעֲשִׂיָּה בְּפֶעַל, חוֹשֵׁב וּמְדַבֵּר עַל-דְּבַר-זֶה 'כו'.
Through this, we hasten the Redemption, which will come immediately.	וְעַל-יְדִי-זֶה מְזַרְזִים אֶת הַגְּאוּלָּה שֶׁתְּבוֹא תִּכְכֹּף-וּמִיָּד.
Then, Hashem will do His righteousness and gather all the Jewish people—a great congregation—back to the Land.	וְאֵז יַעֲשֶׂה הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת צִדְקָתוֹ שֶׁמִּקְבֵּץ "כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל" קֹהֶל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הִנֵּה.